

Paashaas vermist

Het was lente en dat kon je goed merken. Er hing zo'n heerlijk frisse geur in de lucht, een geur die moeilijk te definiëren viel. Het rook een beetje zoals de straat na een frisse regenbui, en de onmiskenbare geur van jong hout en bloemen was verweven met de ozon van de eerste lentezon. Jasmijn vond het aroma van een zonnige lentemorgen zo onbeschrijfelijk gelukkig dat ze met een glimlach om haar mond en met lichte tred in de richting van de winkelstraat liep.

Jasmijn was de eigenares van Cooks 'n Books, een koffiebar waar je niet alleen kon genieten van allerlei verschillende mengelingen van koffie maar je kon er ook nog eens het aangepaste gebak bij kiezen. Maar wat de winkel zo speciaal maakte, was dat tegen de achterwand een grote kast met boeken stond die je als bezoeker allemaal gratis kon lezen.

Ze haalde de sleutels van de zaak uit haar tas en keek, zoals ze dat de afgelopen dagen elke morgen had gedaan, naar de winkel van haar overbuur. Voor de etalage had hij een grote paashaas op mensenmaat gezet en die zou het orgelpunt betekenen voor de grote paaseierenzoektocht die de stad georganiseerd had op paasmorgen. Maar toen ze de sleutel in het slot stak beseftte ze dat er iets aan de hand was. Iets was niet wat het hoorde te zijn. Ze draaide zich om en keek verbaasd naar de snoepwinkel van Tuur aan de overkant. Waar normaal de paashaas hoorde te staan, stond nu niets. Het was gewoon een lege plek. Zou Tuur, de uitbater, hem voor alle veiligheid hebben binnengezet? Vast wel.

Jasmijn dacht er niet verder over na en opende haar winkel. Ze stak de lichten aan achter de koeltoeg en zette alvast de oven in het kleine keukentje op. Dadelijk zou Thomas arriveren om een verse lading cupcakes, bananengebak en roomsoezen te maken en die zouden even vlot ook weer verdwijnen in de magen van de bezoekers.

Het belletje van de winkeldeur rinkelde en Maris, het vakantiehulpje kwam vrolijk binnen gehuppeld.

‘Hallo, heb je het gezien? De grote paashaas voor de winkel van Tuur is weg.’

Jasmijn knikte. ‘Ja, ik zag het ook. Tuur zal hem binnengezet hebben. Hij moet hem natuurlijk nog vullen voor de zoektocht morgen.’

‘Goh ja, dat is morgen al. Het zal hier weer lekker druk worden met al die kinderen die op eierjacht gaan.’

Een half uurtje later kwamen de eerste klanten langzaam binnenge-druppeld en alle drie hadden ze hun handen vol. Het was te druk om nog aan de vermiste paashaas te denken. Maar om half tien vloog plots de deur van de winkel open en in het deurgat stond een verschrikte Tuur! Met een hand hield hij de deur open terwijl hij met de andere naar de keel greep.

‘Mijn haas! Mijn mooie haas is weg!’

Jasmijn was gewoon om snel te handelen en leidde de arme man naar een tafeltje, terwijl Maris al bezig was om een kopje sterke koffie te schenken.

‘Hoe bedoel je, heb je hem dan niet binnengehaald?’

‘Nee, natuurlijk niet! Hij is dan wel de grote prijs in de eierzoektocht maar hij is vooral een uithangbord voor mijn winkel. Een soort van reclame zeg maar. En nu is hij weg.’ Wanhopig greep hij met de handen naar zijn hoofd en boog zich over de tafel.

Thomas kwam kijken waar al dat tumult goed voor was. Hij was net bezig met een heel delicaat werkje, hij sneed namelijk kleine paashaasjes uit marsepein zodat hij ze morgen op de paascupcakes kon leggen.

‘Wat is er aan de....’ Hij zweeg abrupt toen Maris haar vinger op haar lippen legde.

‘Tuurs haas is weg’ fluisterde Jasmijn.

‘Gestolen?’

‘Tja, wat anders denk je?’ ze schoof Thomas opzij en bood haar overbuurman een stuk appelcake van de vorige dag aan. Maar de arme man schoof het bordje van zich af. Hij kon niet eten voor zijn haas terecht was.

Ondertussen had er zich een hoop omstanders verzameld rond de deur van het kleine koffiehuis. Voor de vroegere shoppers was het duidelijk dat er iets heel ergs gebeurd moest zijn. Tuur had op aandringen van Jasmijn een slok koffie genomen en zat nu verdrietig in het zwarte vocht te staren.

‘Wanneer heb je hem voor het laatst gezien’ vroeg de immer praktische Thomas.

Tuur keek hem met een glazige blik aan, maar besepte dat de kok hem misschien kon helpen en hij fleurde weer een beetje op. ‘Gisterenavond rond een uur of tien. Ik had nog laat doorgewerkt en de boekhouding weer wat op peil gebracht, en toen ik de winkel afsloot stond hij nog op zijn normale plaats.’

‘En had je hem vastgemaakt of zo? Met een ketting misschien?’

Tuur bekeek Thomas alsof hij niet goed wijs was. ‘Welnee, het ding weegt minstens 100 kilo en is zo groot als een flink uit de kluiten gewassen man. Zo’n paashaas neem je niet snel even onder de arm.’

Maris had een idee, misschien had één van de huurders van Jasmijns gebouw iets gezien? ‘Ik loop snel even naar boven, mevrouw Snelders is vast thuis en meneer Op de Beeck ook want het is vakantie.’

Tuur schonk haar een dankbare blik en ging toen verder met staren in zijn kopje koffie. Opeens ging de deur open en meneer Aerts, de voorzitter van de Vereniging voor Zelfstandige Handelaars kwam binnen. Zijn gezicht stond een beetje bezorgd, dat had natuurlijk alles te maken met de verdwenen paashaas.

‘Ah Tuur, hier ben je. Zeg, waar is je paashaas naartoe?’ Jasmijn probeerde nog duidelijk te maken dat dit niet het moment was, maar het kwaad was geschied. Tuur zuchtte diep en boog zich nog dieper over het kopje. Thomas was bang dat, als hij nog dieper zou zakken, zijn neus het zwarte vocht zou raken.

Jasmijn nam meneer Aerts even terzijde en bracht hem op de hoogte. De man keek bezorgd. Dit was het eerste jaar dat ze van het stadsbestuur de toelating hadden gekregen om een groots opgezet zoekspel te organ-

iseren, alle winkeliers deden mee en hij was verantwoordelijk voor de organisatie. Een verdwenen paashaas was dus even goed een smet op zijn blazoën.

‘En heeft niemand iets gezien?’ vroeg hij ongelovig? Jasmijn stak de handen in de lucht, ze had ook geen idee waar het ding naartoe was.

‘Wat was eigenlijk de bedoeling van die paashaas?’ vroeg ze, want hoewel alle handelaars op de hoogte gebracht waren van de wedstrijd en het reglement, was het organisatie-team met opzet vaag gebleven over de uiteindelijke prijs, die alles te maken had met de paashaas.

Meneer Aerts keek ongemakkelijk. Het zou niet eerlijk zijn tegenover de andere handelaars als hij Jasmijn het grote geheim zou verklappen.

‘Komaan zeg, als u een oplossing wil voor het hazenprobleem dan zult u alle hulp kunnen gebruiken. Misschien kunnen we u helpen.’

Schoorvoetend gaf de grote man van het VZH of de Vereniging voor Zelfstandige Handelaars toe.

‘Wel, zoals je weet hebben we alle handelaars gevraagd om een prijs te schenken voor de deelnemers aan de eierzoektocht. De kinderen verzamelen aan het startpunt en vrijwilligers zullen telkens hun starttijd noteren en ze in groepjes van vijf laten vertrekken. In elke winkel krijgen ze een ei en een tip. Met die tip moeten ze een vraag oplossen en diegene die het antwoord het snelst gevonden heeft wint de hoofdprijs. Zoals je weet zijn er ook nog een aantal troostprijzen, maar de hoofdprijs zit in de paashaas. Dat zijn een aantal kleinere prijzen van de handelaars en de grote prijs, die we samen met de stad ter beschikking hebben gesteld.’

‘Dat moet dan wel een hele grote prijs zijn als je daar een metershoge paashaas voor nodig hebt’ schertste Jasmijn.

‘In wezen niet, de hoofdprijs is namelijk een verlengd weekend met het ganse gezin in een vakantiepark dus het is gewoon een enveloppe, maar die enveloppe verstoppen in een grote paashaas verhoogt natuurlijk het genot van het zoeken, nietwaar?’

Jasmijn vond het eigenlijk een schitterend idee. Ze vond het bijna jammer dat ze zelf geen kinderen had die konden meedingen naar de prijs. Maar hoe dan ook moesten ze een oplossing vinden voor het feit dat dat er nu geen paashaas meer was.

Maris kwam buiten adem de gelagzaal binnen. Tuur veerde hoopvol op van zijn stoel, maar toen het meisje het hoofd schudde, zakte hij opnieuw als een pudding in elkaar.

‘Maar onze winkel is toch niet de enige die uitzicht heeft op de etage van de snoepwinkel aan de overkant? Als Meneer Aerts nu eens langs gaat bij de andere winkels in de straat, dan bedenken wij ondertussen een alternatief voor de vermiste paashaas.’

Tuur stond op van zijn stoel en slofte naar de deur. ‘Ik ben in mijn winkel, als jullie iets gevonden hebben dan hoor ik het graag.’ Hij probeerde zo goed en zo kwaad als mogelijk zijn rug te rechten en vertrok met een diepe zucht naar zijn snoepwinkeltje.

‘Zeg!’ Jasmijn stond met de rug tegen de toonbank geleund. ‘Heeft de lente onze hersenen aangetast misschien?’ Thomas en Maris bekeken haar alsof ze een buitenaards wezen was.

‘Wat is het eerste wat je doet als je denkt dat iets gestolen is?’

‘De politie bel...’ Thomas sloeg met de vlakke hand tegen zijn voorhoofd. ‘Natuurlijk! Hoe dom zijn wij zeg!’

Jasmijn greep achter zich naar de telefoon en belde de politie. Ze vertelde wat er die morgen gebeurd was, terwijl Thomas en Maris in spanning afwachtten. Maar hoe langer het gesprek duurde, hoe groter Jasmijns ogen werden. Maar na een paar minuten brak er een glimlach door en bedankte ze de agent aan de andere kant van de lijn. Ze legde de telefoon weg en kruiste de armen terwijl ze de twee anderen met een ondeugende blik aankeek.

‘Kom op! Vertel! Wat is er gebeurd?’

‘Wel, een patrouille van de politie reed vannacht door de straat toen ze drie jongeren opmerkten die in dronken toestand ruzie stonden te maken tegen de haas. Het is nog steeds niet duidelijk wat ze tegen het

arme dier hadden, maar één van hen wilde met het beeld op de vuist gaan. De agenten hebben ze meegenomen en voor alle veiligheid hebben ze onze hoofdprijs ook maar in veiligheid gebracht.’

‘Maar waarom hebben ze dan Tuur niet op de hoogte gebracht?’

‘Dat proberen ze al heel de morgen, maar omdat hij hier zat en geen gsm heeft is dat dus nog niet gelukt.’

Toen Jasmijn op paaszondag in haar zaak Cooks ‘n Books stond te wachten op de eerste kinderen, keek ze naar de overkant van de straat. Daar prijkte de grote paashaas als vanouds weer op zijn plekje voor het uitstalraam van Tuurs winkeltje. In het mandje dat hij vast had, lagen chocolade eieren in kleurige papiertjes. De lentezon deed deze morgen extra haar best en haar stralen weerkaatsten op het gouden papiertje dat rond het grootste ei zat. Langzaam ging de winkel deur open en een gelukkige Tuur kwam in het deurgat staan. In zijn hand had hij een grote doos met snoep. Ook hij stond te wachten op de eerste speurneuzen, maar vooral... op het einde van de wedstrijd wanneer de winnaar bekend zou worden. Want dan zou hij de achterkant van de haas open maken zodat de winnaar zijn prijs kon vinden.

Ook Thomas en Maris waren vandaag van de partij. Thomas had voor deze gelegenheid speciale paascupcakes gemaakt, versierd met pistachecreme die het gras moest voorstellen. Op het gras zat een marsepeinen haas en rond zijn voeten lagen piepkleine suikereitjes. Ze waren net op tijd klaar, want daar waren de eerste ouders al, die bij een kopje koffie en een gebakje wachtten tot hun kroost klaar was met de eerste paaszoektocht van de VZH.

